

האזכרה של יונדב

22.11.2024 | וינברג מ' written by דוד

האזכרות של חיילים ישראלים שנפלו בקרב בתחילת התמרון של צה"ל נגד חמאס, כחודש לאחר ה-7 באוקטובר, מצוין כעת, באמצע חודש מרחשוון החדש המר, המר של חשוון.

אחד מהחיילים הגיבורים שנהרגו הוא חברי הצעיר האהוב, יונדב רז לוינשטיין, ה' ייקום דמו. ליונדב היה גוף של ענק ונשמה של זמר. בשל גודלו, זקנו האדום העצום וכישורי ההנהגה הצבאיים המרשימים שלו הוא היה ידוע כ"הוויקינג" של סיירת גבעתי. בשל הרוח השקטה והגישה המלומדת שלו לכל דבר, הוא היה נחשב בגיל 23 כ"זקן החכמים" של אותה יחידה.

הוא נשא לאישה את אהבת חייו, הדר קרווני, רק חודשיים לפני שנגדע בידי פלסטינים שקפצו מתוך מנהרת טרור התקפית בעזה. אני זוכר את חברי הפלוגה של יונדב רוקדים ושרים בחתונה בהתלהבות ובעוצמה כזאת שהקרקע רעדה ממש והשמיים כאילו זזו ונעו גם כן. הוא היה בנם הצעיר של ידידי היקרים ד"ר מרדכי ז"ל וליאורה תבלט"א לוינשטיין.

בהתכנסות לרגל האזכרה לפני יומיים ליד קברו בהר הרצל, ובכינוסי זיכרון רבים אחרים לאחרונה (רבים מדי!), מה שראיתי היה מדהים, מה ששמעתי היה מעודד, ומה שהרגשתי היה מחזק.

כמובן, היו שם ייסורים וגעגועים, כאב ופאתוס, עצב חודר עצמות על אובדן חיים מבטיחים שנקטעו, ורחמים נוקבים על המשפחה האבלה הקרובה. כל זאת מקופל לתוך המציאות העגומה של מספר רב של מצבות צבאיות בנות שנה מסודרות בשורות מדויקות עד כמה שהעין שולטת, המציף אותי בעצב על גודל ההקרבה של ישראל.

אך לא היה שם ייאוש. לא חרטות, ולא שקיעה בהאשמות. שום דיבור על אובדן התקווה.

במקום זאת, הייתה גאווה על הזכות להילחם על החופש, הביטחון והריבונות של העם היהודי בארץ ישראל. הייתה החלטיות להמשיך להילחם. הייתה נחישות לנצח את כל האויבים. זה היה צונאמי של עמידה איתנה, מפגן של מסירות אידאולוגית מהממת לגורל היהודי.

והייתה התעלות: להיטות לחיות חיים שמחים, משמעותיים ופוריים למרות הטרגדיה המתוך נאמנות לחייל שנפל ולאומה בכללותה.

היו שם חיילים צעירים שהגיעו ישירות משדה הקרב וישבו ישירות לשדה הקרב, אשר דיברו על המוסריות והאומץ שלמדו מחברם לנשק שנפל. היו שם סבים מוכים ושכולים שהציעו תובנות על תהפוכות ופגיעויות החיים, תוך הנחיה לנכדיהם להמשיך להילחם הן שכן דרכה של ישראל מוצדקת, ומטרתה צודקת.

זה מה שחוקרים חברתיים מכנים "חוסן".

חלקים נרחבים מהציבור הישראלי מתודלקים ונגאלים על ידי חוסן זה, המניע אותם לבצע משימות שונות של גמילות חסד והתנדבות.

זה נע מאימהות מרשימות המחזיקות את חזית הבית ועד למאות אלפי ישראלים (ויהודים מהתפוצות) המתנדבים בדרכים שונות למילוי החסר בשדות, במפעלים ובבתי החולים. מאלה המטפלים בילדים למשפחות של חיילי מילואים הרחק מהבית, עד אלה המבשלים ואופים לחיילים בחזית. מעובדים סוציאליים ומומחי טראומה המלווים את משפחות החטופים, המפונים והאבלים, ועד מומחי דיפלומטיה ציבורית הלוקחים על עצמם באומץ את ההתמודדות עם האנטישמים בעולם.

בקיצור, החברה הישראלית היא גיבורה, רחמנית, נחושה וחסונה. זה דבר מדהים.

למרות האבדות בשנה החולפת והמציאות העגומה של הקרב הנמשך, שכנראה תהיה מנת חלקה של ישראל בשנים הקרובות, רוב הישראלים אופטימיים לגבי העתיד. עשרות סקרים מעמיקים ומדדי "אושר" בינלאומיים מאשרים זאת.

למשל, סקר עדכני של הדור הצעיר בישראל (על ידי גליקמן, שמיר, סמסנוב מקבוצת פובליסיס) מבהיר באופן ברור שישראל מבורכת בנוער המאמין ביותר; דור של מנהיגים עתידיים אופטימיים ושאפתנים מספיק כדי לדחוף את ישראל להצלחה למרות האתגרים הצפויים.

59 אחוזים מאמינים שישראל חזקה, שתנצח בכל המלחמות, ושיש לה עתיד מבטיח. 49 אחוזים אומרים שהם מגויסים לצבא או מתנדבים במסגרות אזרחיות והם "מסורים" למדינה. 82 אחוזים מוכנים (במידה מסוימת או במידה רבה) להשהות את "החיים הטובים" מבחינת תוכניות אישיות לעבודה, לימודים וחופשה כדי לשרת את המדינה, והם מוכנים לוותר לגמרי על נסיעות לחו"ל.

ההסברים לאופטימיות ומחויבות מדהימות כאלה ² למרות חילוקי דעות פנימיים בישראל וסכסוכים חיצוניים מתגברים ³ נעים מן המרקם העשיר של קשרים חברתיים המאחדים את הישראלים ועד אמונות תרבותיות ולאומיות משותפות.

אני חושב שישראל היא גם אומה מאמינה עמוקות, אחת מהחברות ה"דתיות" ביותר בעולם המודרני, וזהו מקור מרכזי של חוסן. עם כל ה"חילוניות" של רבים בסגנון חייהם, הם בו-בזמן מאמינים עמוקות בהשגחה אלוהית על העם היהודי.

ברובם, הישראלים חשים שהם משתתפים במסע מטא-היסטורי גדול; מסע טעון בכוחות רוחניים ועמוס בירושה מוסרית שאפשרה לעם היהודי להחזיק מעמד במשך אלפי שנים והחזירה אותו לארץ ישראל. הם יודעים שאף יהודי אינו חי בישראל "סתם" או במקרה, אלא שיש יד מכוונת מאחורי התחייה המודרנית של העם בישראל.

הביטו בכל התכנסויות התפילה בכל פינה בארץ. הביטו בטקסי קבלת שבת המוניים בנמל תל אביב ובתחנת הרכבת בירושלים בכל יום שישי בערב, המתקיימים בהשתתפות מאות. הקשיבו למילות מוסיקת פופ בתחנות רדיו "חילוניות" כביכול שירים של כמיהה רוחנית עם מילים מהתנ"ך ומסידור התפילה. אתה מרגיש את החיפוש הרוחני המתנהל, בעוצמה ההולכת וגוברת מאז הזוועות של 7 באוקטובר.

לפי נתונים שפרסמה הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, 80% מהישראלים המגדירים עצמם כחילוניים אומרים שהם "מאמינים באלוהי ישראל". 80 אחוז! לדעתי, זה אומר ש-80 אחוז מהישראלים ה"חילוניים" אינם באמת חילוניים! הם מאמינים באלוהי אברהם, יצחק ויעקב אשר ממשיך להיות פעיל בהיסטוריה היהודית.

וזה, לדעתי, מקור מרכזי של חוסן ישראלי מול קשיים כה רבים.

אבוי, ישראלים אנטי-דתיים (מיעוט זעיר מהציבור) טובעים בתסכול ובמרירות של עצמם לנוכח סטטיסטיקות אלה. הם כביכול "נאורים", אך למעשה הם מדוכדכים וצרי אופק. הם חוששים מ"מאמינים אמיתיים" בן שמדובר במאמינים באלוהים או במאמינים בזכויות היהודים על ארץ ישראל.

מה שהם אינם מבינים הוא ש"דתי" ו"מאמין" אין פירושו, ובדרך כלל אינו, בדלן, לא-סובלני או לא-רציונלי. אלא להפך, פירושו מחושב, גאה, נחוש וחסון. זה אומר אמונה באלוהים, ביטחון בזכויות היהודיות-הציוניות, ואמון בעתיד היהודי.

הרב הראשי הבריטי לשעבר לורד ד"ר יהונתן זקס כתב: "העם היהודי קיים זמן רב יותר מכמעט כל עם אחר. ידענו את חלקנו בסבל. ועדיין אנחנו כאן, צעירים, מלאי אנרגיה, עדיין מסוגלים לשמוח ולחגוג ולשיר. יהודים צעדו יותר מרוב העמים בגיא-צלמוות, ואף פעם לא איבדו את ההומור או את התקווה שלהם ב" בשל האמונה באלוהים."

באזכרה של יונָב, לכבודו ולזכרו, ראוי להכיר את מקור הזהות והנאמנות המניע אומה זו. חשוב להכיר את האופטימיות האמיצה ולהגביר את האמונה הפטריוטית המובעת באותנטיות על ידי הדור הצעיר של ישראל ורוב החברה הישראלית. העם היהודי אינו יכול להרשות לעצמו פחות מכך.

פורסם בערוץ 7 בתאריך 24.11.2024.